

Сергій Ухачевський

Легенди нескореної зими

Безсмертя народу почувалося тут, на могилках, в отсій давній зміні людських поколінь. Тут сиділа і лежала сама неначе історія. На присипаних свіжою землею утратах, серед низесеньких горбочків далеких сивих пращурів, сиділи, спираючись на автомати, молоді гості-герої і оповідали звільненим з неволі старшим людям про свої діла. Вони читали їм величезні ненаписані книги оповідань, яких ще ніколи не знав світ і ні один письменник. Вони оповідали про події, учасники і автори подій. Події були так густо замішані людським м'ясом, сльозами, кров'ю, криком, стогонами, прокляттями, утратами, що ніхто вже нічому не дивувався. Це був уже новий світ, нова дійсність серед старої природи на руїнах старих розвалених хат, у старій, землистій одежі, немита.

Олександр Довженко

«Україна у вогні»

Частина перша

Текст Романа Староверова. Цитата: «ЭТО СТОИТ ПРОЧТЕНИЯ!!!!!!! АД! АД НА МАЙДАНЕ! Переписка «Беркута» между собой. Взгляд с другой стороны.»

Безпорядки почалися ще 23 числа. По телеку сука 2 дня ни слова. И потом никто не показывал, как под

кабмином играли немецкие наступательные марши и развивались флаги со свастиками и рунами третьего рейха. Никто не видел как 18 летнего срочника солдатака разняли на решетке на воротах в арке на входе в один из дворигов, не показывали как водила автобуса не стал ехать по демонстрантам, когда его заблокировали, и остановил автобус. Фашисты разорвали этот автобус. там был десяток беркутов.

<http://www.buzina.org/forum.html?func=view&am p;catid=10&id=7353>

(забережено авторську граматичку і орфографію)

Еліта

У четвер, 20 лютого 2014 року, ще з досвіту, у *vip* -терміналі «С» аеропорту «Бориспіль» стояв дикий ажіотаж. Десятки чартерних рейсів і приватних літаків поспіхом відлітали за кордон. Навантажені баулами, чемоданами, торбами, поспішали покинути Україну політики, чиновники і бізнесмени. Створена ними черга і висловлені персоналу аеропорту хамські претензії спричинили хаос у роботі диспетчерів. Насправді термінал був не гумовим, а злітні смуги не безрозмірними, тому ні погрози, ні матюки тут не допомагали. Втікачі, спітнілі і сполохані, лаялись між собою, кричали в телефони, влаштовуючи скандали чиновникам Мінтрансу, Державіаслужби України, щоб ті дали можливість якнайшвидше полишити країну... а ще

давали прочуханів підлеглим, боржникам, дружинам, дітям... В повітрі висів добротний мат — робоча мова української еліти. Чи варто говорити, що більшість літаків обирали курс на Москву, а деякі чомусь — Ростов-на-Дону? Близько десятка чартерів були на Крим, стільки ж — на Донецьк і Луганськ. Тим, кому в житті пощастило більше і вони менше «замазались» в ділах «сім'ї», вилітали в клятву Гейропу¹.

Оскільки черга рухалась повільно, «еліта», пройшовши митний контроль, нетерпляче телефонувала до «своїх», щоб дізнатись, що відбувається на Майдані, де вже третій день точились криваві бої... Бої, які, схоже, закінчатся перемогою повстанців. Новини для «еліти» були невтішними — вешняки, мусора і навіть беркутня здавались у полон повстанцям, інші — кидали позиції та давали драла. Через це втікачі ще більше нервували, притупцювали на місці, ніби так могли прискорити відліт; у них тривожно бігали очиці, пітніли руки. У замкненому просторі залу очікування повітря швидко наповнювалось густим духом тваринного страху і ненависті, приправлених млосним смородом учорашнього перегару і

¹ Так називали Європу пропагандони з Раша TV, а за ними — і противники євроінтеграції України.

сьогоднішнього похмілля, курива і липкого тривожного поту.

Втікачі гарячково поглядали на дорогу — чи не прийдуть зараз по їхні душі люди з Майдану. Та поки до летовища над'їжджали лише набиті пасажирами і валізами дорогі авто, мікроавтобуси з різнокаліберними халдеями, дрібними чинушами, мордатими ментами і есбеушниками. Вони прихопили з собою державні таємниці та бабло, нажите непосильною працею у комфортабельних кабінетах, і з цим багажем драпали з України.

«Еліту» супроводжували гламурні дами у дорогих шубах, із сумками, інкрустованими скельцями від Сваровскі. У більшості були неприродньо довгі ноги в чоботах на високих ортопедичних платформах, теж розцяцьковані стразами, на пальцях рук — без смаку нанизані один на один персті, надуті губища і вирячковаті очі. Вони перли на собі все, що не встигли запакувати у валізи; за ними тягнувся млосний шлейф парфумів, якими вони залились перед відльотом у далекі краї. Більше нічим особливим дами не вирізнялись. Схоже, втікачі брали з собою коханок, залишаючи дружин доглядати за господарством. Хто знає, може, скоро *це* закінчиться, і можна буде повертатись до «сімейного вогнища»?..

А біля терміналу «F», що стояв приречено огорожений дротяною сіткою з колючою плетінкою², до стовбців було прив'язано з десяток дрібних породистих песиків. Їхні хазяйки запросто покинули своїх вчорашніх улюбленців. Тваринки розгублено озирались, жалібно скавуліли і тремтіли всім тілом, наче від холоду, хоча було напрочуд тепло, як для лютого. Їх опанував страх перед невідомістю. Очі-намистинки жалісливо і панічно дивились на незнайомий великий світ.

Таксисти аеропорту, які не вирізнялись витонченими манерами і навіть співчували Майдану, підсміювались з утікачів і покинутих собачат. З їхньої лексики не зникало слово «потвори», особливо це стосувалось дам з надутими губами, пекінесів і мопсів. Втікачів-мужчин вони іменували по-чоловічому просто, але справедливо — «підараси». Це слово не мало нічого спільного зі статевими нахилами бігунців, а скоріш з їхніми моральними якостями.

² На той момент цю частину аеропорту відводили під вантажний термінал, як не рентабельний, але «злі язики» подейкували, що насправді його готували під «приватизацію» для Саші Януковича. Вже у 2014 році, після Революції, він знову «став рентабельним» і запрацював за призначенням.

Нині таксистам вдалося непогано заробити, з самого ранку перевізши сотні пасажирів в аеропорт. І зараз вони почувались господарями становища. Розмовляли голосно, матюкались і плювали на асфальт, кидаючи недопалки просто під ноги. З радіо, включеного в одній з машин, долинав репортаж із Майдану. Повстанців розстрілювали на вулиці Інститутській. Саме було чути голос Жені Нищука: «Прикривайтесь щитами! Прикривайтесь щитами!»

На весь аеропорт було всього-на-всього двоє жовтодзобих міліціонерів. Почувши цей заклик, обоє покинули свій пост і кудись зникли.

Потік пасажирів несподівано всух. Останнє таксі приїхало близько полудня. З нього вивантажився мордатий дядько і несподівано прудко погнав на посадку через *vip* -термінал. Це був міністр енергетики та вугільної промисловості Ставицький. Його літак, завантажений накраденим добром, вже кілька годин стояв «під парами» на злітній смузі.

Таксист із наколкою на тильній стороні долоні «ВДВ», котрий привіз міністра, критично оцінив обстановку і підійшов до покинутих песиків. Одразу ж вибрав двох і повідомив колегам, що ці собаки доволі дорогі, їх можна вигідно продати. Це спонукало таксистів до «милосердя» і скоро всі тваринки опинились у натруджених водійських

руках. Не обійшлося без штовханини — кому дістанеться більше «потвор».

Цей спалах кінологічної любові не випустив з їхньої уваги момент прибуття на посадку приватного літака з Відня. Одразу під термінал над'їхав дорогий джип; з нього вивалились водій і двоє охоронців, котрі виглядали надто манірно, як для професійних *bodyguards*.

— Пукальний театр, — прокоментував це явище колишній десантник.

На що водії порснули від сміху.

Що справді одразу впадало у вічі — єдиний фаховий аксесуар у професійному антуражі цих охоронців — фурнітура від рацій у вухах, а ще — по-модному неголені пики. Нижче йшли приталені куці піджачки, вузькі штанці, через що довгоносі лаковані черевики охоронців здавалися на кілька розмірів більшими. Було геть не зрозуміло, як вони рухалися б у разі нападу на свого підзахисного — штани точно репнули би по швах, а в туфлях, схожих на коротенькі лижі, просто заплуталися б. Де вони приховували свою зброю в такому одязі, було незрозуміло. Таксист-десантник басовито зробив такий висновок:

— Не, їм зброя не потрібна, вони своїх врагов — перейшов на манірну тональність: — цвечком по щечкам, цвечком по щечкам! Отхлестают до смерті.

Скоро з терміналу вийшов худенький жевжик, одягнений у костюм, поверх якого була куца курточка, одягнена так, що поли піджака виглядали назовні. Він щось коротко кинув охоронцям і сів у машину. Авто рвонуло з місця і помчало в бік Києва.

Таксист-десантник підбив підсумок короткій дискусії:

— Що і потребувалось доказати: які охораніки, такий і олігарх...

Хтось зауважив, що всі олігархи сьогодні дали драла, а цей навпаки, чогось приперся в Україну... Досвідчений таксист на це заявив:

— Від цих гоміків можна чого хочеш чекати. Або приїхав любовника спасати, або у власть влізати. Час підходящий... Пригадаєте моє слово, пацани, зараз тут таке почнеться, що пора запасатись бронетрусами, гречкою і спічками. Хотя я, із усіх продуктів першої необхідності вибрав би парочку наганів і ящик патронів...

А ще через кілька годин спорожнілий аеропорт «Бориспіль» узяв під охорону перший взвод восьмої сотні Самооборони Майдану. Аеропорт завмер, затих, причаївся. На чати стали задимлені та втомлені останніми триденними боями майданівці. У них були потовчені, погнуті, подекуди прострілені, алюмінієві щити, різнотипна, часто пропалена і подерта форма, дешеві

бронезилети другого класу і пощерблені, зате такі надійні кийки, один на всіх автомат Калашникова і три травматичних пістолети.

Таксист-десантник, коротко поговоривши з ними, повідомив своїм колегам:

— У нас вихідний до понеділка... Не знаю якого місяця і якого року... Тільки про парочку наганів вам ліпше забути. Я вам цього не говорив. Мінімум «калаш»... Скоро почнеться веселуха, пацани...

Наша революція

Жевжик, котрий не так давно прилетів із Відня, досить швидко опинився у Києві, оскільки дороги були майже порожні, попри кінець робочого дня. Він вийшов з машини біля готелю «Салют», тримаючи мобільний телефон біля вуха, і сторожко роззирнувся. Слухаючи голос у телефонній трубці, він то кивав, то полотнів на обличчі, то червонів, то роздратовано тупав ніжною, намагався щось сказати у відповідь, але вичавлював з себе тільки: «Я-а-а... Я-а-а... Не. Не. Я-а-а-а»... Коли нарешті вимкнув телефон, кинув охоронцям: «Ждите здесь», і неохоче пішки попрямував у бік Майдану.

Чувачок у куцій куртці, з-під якої виглядав піджак, нікого не дивував своїм виглядом. Київ за останні три дні бачив ще й не таке. Затє жевжик

побачив Київ зовсім не таким, як сподівався. Повсюди, де він проходив, були помітні сліди боїв — спалені вантажівки, розбита бруківка, подекуди — кров на стінах і вулицях. У повітрі завис неприємний запах згарища, бензину, пороху і паленої гуми. Цей революційний аромат в'ївся у стіни будинків, кору дерев, асфальт, саму землю. Все це було йому огидно до блювоти — і люди, і запах, і Місто...

На вулицях снувало багато народу, котрий займався своїми мурашиними справами — підвозив на Майдан продукти, нові намети, воду, дрова. Туди й назад сновигали «швидкі». І у цьому хаосі, не контрольованому жодною державною владою, жодною міліцією, він помічав абсолютну впорядкованість і логіку. Хоча не міг зрозуміти: як так?! Де ж погроми, гвалт, трупаки на шибеницях, розтерзані натовпом ветерани та розіп'яті на хрестах міліціонери? Чи це ще не почалось?

Невдовзі він сторожко проминув Інститутську, де ще виблискували сіро-кривавим відблиском калюжі крові убитих вранці повстанців. Люди несли величезні оберемки квітів і клали їх на місце гибелі героїв, молилися за полеглих, але він погидував цим видовищем і звернув до готелю «Україна», а там — на оглядовий майданчик над торговельним корпусом «Глобуса» і зупинився, неприємно вражений панорамою, що відкрилась.

Під ним лежав у руїнах задимлений, понівечений Майдан Незалежності, обгорілий Будинок профспілок. Вирував народ, котрий цього дня переміг. Цей народ був налаштований рішуче. Хтось ставив нові намети, хтось слухав виступи зі сцени, хтось розносив їжу, інші шукали свої речі у спалених наметах, дехто взявся за прибирання. Все це диміло, зливалося у какофонію неприємного йому запаху, тому жевжик прикрив обличчя шарфом.

— Что, не нравится, да? — звернувся хтось до нього.

Він чомусь нервово пересмикнув головою і залився червоною фарбою.

— А так, сынок, пахнет свобода... — продовжив голос поруч.

— Это запах жаренного говна! — огризнувся жевжик і повернув голову до співрозмовника.

— Не знаю, я не фахівець зі смаженого лайна...

— Батя, для чего ты меня сюда позвал?! Я шел хрен знает откуда, через толпы этих сумасшедших! Ну, выиграл ты наше пари, так что — мне одному, без охраны и без машины надо было переться именно сюда?! Можно было и в офисе поговорить, — у нього на очі навернулись сльози.

Василь Миронович Блідий вдивлявся в Майдан. Він оперся на залізні бильця огорожі та

широко розкинув лікті. Вигляд у нього був дещо демонічний — скуйовджене сиве волосся по канту лисої маківки, гострий носик і очі, що скляним поглядом розглядали людське юрмище. Він був схожий на середньовічну гаргулью, що випадково опинилась над Майданом і застигла, ошелешена панорамою, що розгорнулась унизу. До всього, він був налаштований на філософський лад.

— Єгорка-Єгорка... — сказав, натягнувши на лисину рудий кашкет із замацаним козирком. — Я ж тобі хотів просто показати, що ці люди, ця сіра маса — безневинні тварі Божі. Янику їх просто не потрібно було зачіпати. У травні вони самі б розійшлися по своїх селах садити картоплю і навряд чи повернулися б. Але зараз бути поруч з ними безпечніше, ніж на якійсь там Троєщині...

— Батя!.. это идиоты!!! Их надо было до одного искоренить! уничтожить! — верескнув син.

— Тш-ш-ш, — зашипів змієм батько. — Ти просто не любиш програвати... А програв — плати, — і простягнув до нього долоню. — Ручку позолоти.

Єгор витягнув зі внутрішньої кишені піджака портмоне, попорпався у ньому, дістав гривневу банкноту і передав татові. Буркнувши при цьому:

— Ти за одну гривню, щоб сюди дістатися з Полтави, спалив бензину на тисячу...

— Принцип, синку, принцип... Програв — плати, виграв — отримуй виграш. А ти що — таким скупим став, що тобі й гривні для батька шкода? — стиха розсміявся.

— Батя, — прохрипів Єгор, ще більше заливаючись червоною фарбою, — я робив ставку на Антимайдан. Знаєш, скільки я вбухав туди грошви?! І знаєш, скільки той підар Зінченко грошей стирив?! А цей гандон Яник — в біга не сьогодні, так завтра кинеться. З Азаровим і всією своєю кодкою! А перед новим роком він мені казав, — спробував шепеляво перекривити Януковича: — «Всё будет путем, Єгорка, на тебе закроют тендера в трёх министерствах. А пока с тебя п'ять лімонов, Нікалай Янич в курсах»... І я відслюнявив³.

— Ну-у-у... Ти зробив нерозумно, я тебе застерігав. А ще я казав, що переможе *наша* революція...

— Ой-й-й... Ти вже з Ющем перемиг... І що? Він міг би тебе й міністром зробити, тоді точно всі тендери були б в наших руках.

— Ну, Прищавий, це — окрема історія...

³ Відслюнявити (*жарг* .) — тобто «відрахувати», слово походить від звички торгашів плювати на пальці при перерахунку купюр.

— Це не історія, а зтяжний геморой... Ти від нього п'ять років чув тільки обіцянки. А ще він з тебе бабки тягнув, як з останнього лоха.

На Майдані враз усі скинули шапки і заспівали гімн. Батько скинув кашкета, блиснувши наполоірованою лисиною, приклав руку до серця і буркнув до Єгора:

— Ставай в патріотичну стойку, синку, і роби вигляд, що вмієш співати...

Той знехотя приклав руку до серця і насторожено схилив голову, з нерозумінням дивлячись на багатотисячний натовп, що в єдиному пориві співав гімн.

— Ющ — окрема історія, — продовжив думку батько під завершальні акорди гімну. — І дуже сумна. Але ми тоді отримали все, що хотіли. Навіть більше. Тепер же — час розвиватись далі... Ти ж чуєш цей запах? — потягнув він носом. — Я люблю його...

Гімн закінчився, люди одягли шапки.

— Ты только что сказал, что эта майдановская вонь — типа запах свободы, — огризнувся син.

— А ти втягни його на повні груди, відчуй його пахощі...

— Хватит, надышался, домой хочу, в Вену... — і різко заявив батькові, нахилившись до нього: — Я не-хо-чу ди-ха-ти цим во-ніз-мом! Ха! Запах свободы!

— Так, синку, — з удаваним жалем покивав батько, — це запах свободи для цього бидла, — повів рукою, показуючи на залюднений Майдан.

Єгор запитально схилив голову і показав, що йому цікавий висновок батька. Василь Миронович у відповідь на повні груди вдихнув носом повітря і закотив очі, сказавши:

— Невже ти не чуєш цього запаху? Це запах грошей... великих грошей! А для мене гроші і свобода — поняття рівнозначні.

— Думаєш, ці тварі не почнуть громити і грабувати все, що погано і навіть добре лежить?

— Ха-ха-ха! Максимум, що у нас можуть розгромити — це офіс на Троєщині... У нас більше нічого немає в *цій* країні. Але... Це слухняні тварі Божі. Буде так, як скажемо *ми*. І все це — тикнув пальцями на народ, що продовжував мітингувати, — ще не все.

— Так-так-так... Ми? Ми — це хто? — зацікався Єгор.

— Чи бачиш, наша стратегія спрацювала: я підтримав Майдан, ти — антимайдан... час пожинати плоди. Ми йдемо у владу. А *ми* — сіль цієї землі і *ми* вирішуємо своєю волею долю цієї землі і цих Божих тварюк... Зрештою, ти не читав Біблії, тому не зрозумієш моїх філософських алегорій...

— В принципі, все логічно... — подумав Єгор вголос. — Сіль землі, Василь Миронович? — посміхнувся нарешті син і нездоровий рум'янець зійшов з його обличчя. — А на рахунок «ще не все» — що ти маєш на увазі?

— Війна... я говорив з одним... із Держдуми Росії. Скоро буде війна. І всі оці тварі Божі попруться на війну. Так що нам їх нічого боятися.

— А там, де війна... — вголос подумав про своє Єгор.

— Там завжди потрібні ліки, продукти, одяг, пальне... Далі можеш собі дофантазувати сам... Ми, синку, нічого не виробляємо, нічого не створюємо... Ми інвестуємо, виграємо тендери, торгуємо повітрям, відпрацьовуємо за великі гроші соціальні проекти... І це — наш зоряний час.

Із трибуни хтось крикнув:

— Слава Україні!

— Героям слава! — пафосно рявкнув Василь Миронович разом з усім Майданом.

— Слава нації!

— Смерть ворогам! — продовжував блазнювати старий.

— Україна!

— Понад усе! — махнув патетично рукою і награно вирячив очі.

— Ну, ти, батя, даєш... — зі смішком промовив Єгор. — Це не заразне?

— Ще й яке заразне! — заявив з посмішкою й оглянув сина з ніг до голови. — І щоб стрічку собі жовто-блакитну присобачив до курточки. Ми ж патріоти. А ще у нас ввечері важлива зустріч. Поки ці debilі будуть мітингувати, — знову повів рукою в бік залюдненого Майдану, — треба людям допомогти поділити портфелі. Думаю, ми можемо кинути в горнило революції ще кілька мільйонів уйов⁴, щоб портфелі отримали наші люди.

— Да-а, батя... я думав, я — цинік... А мені ще у тебе вчитися й вчитися... — враз щось пригадав, запнувшись. — Тільки... що буде, як вилізе наша історія з Топольницьким?

— Не зрозумів? — подивився здивовано на сина. — Що за Топольницький? Той що його тітушки вкрали, а потім вбили, ще коли були безпорядки на Грушевського?.. — не розуміюче знизав плічми. — А ми тут до чого?

— Так пацани його в нас на складах тримали перед тим як... — смикнув головою і знову залився червоною фарбою. — Як того, ну... — знову смикнув головою, мовляв, убили. — Сцикотно щось мені, — зізнався, — від цих майданутих потвор можна очікувати, чого завгодно.

⁴ Від скорочення: «у.о.», «у.е.» — «умовна одиниця» або «условная единица», що тут означає долари США (жарг.).

— Тільки не намочи штанців, Єгорка, — заржав Василь Миронович. — А батя все порішає. Золотий час настав! Час фантастичних рішень! І жодні трупи не стануть у нас на шляху... Ну, а поки — я в штаб революції, а ти їдь в офіс. Я подзвоню, можливо, у нас там нині будуть гості. Організуєш прийом.

Єгор пхилькнув:

— Девочек вызывать? Или лучше мальчиков? Так сказать, идя в ногу со временем...

— Не-не, — хижо посміхнувся Василь Миронович. — Зараз такий час, що все буде по-чесному. Ніяких девчонок. Тільки бухло і бабки. Багато бухла і багато бабок.

— Багато бухла і багато бабок, — задумливо повторив за батьком син і додав: — змінюється тільки порядок: раніше було — спочатку бабки, а потім бухло. Це важливе досягнення *нашого* Майдану.

Батько задоволено розсміявся. На цьому вони й розійшлись.

Єгор повертався до «Салюту» повз Маріїнський парк, де досі стояло кілька наметів тітушок. Але їх самих вже не було. Майданівці отримали багаті трофеї — польові кухні, намети, амуніцію, теплий одяг, багаті продуктові запаси та ліки. Утім мародерства тут не було помітно. Сотники і взводні переписували майно, що

залишилося від антимайдану, сортували, складували його.

Єгор невдоволено дивився на це і нервував, бо багато добра, що тут було, придбали за його кошти. Зокрема сцену і апаратуру на ній. Її вже майже розібрали хазяйновиті майданівці. Він на те тільки креснув зубами і пробурмотів під носа батькові слова: «Програв, плати, Єгорка»... Ближче до станції метро Арсенальна він побачив групу чоловіків з жовто-блакитними пов'язками на рукавах, але... когось вони нагадували...

Точно, це було близько місяця тому...

Нарцис і його команда

Тоді вечірній Київ був сірим, настороженим, чужим, тривожним. Він вийшов з авто біля Будинку офіцерів і одразу зіщулився від собачого холоду. Здалеку, з Майдану Незалежності, лунала музика. Майдануті вже другий тиждень святкували Різдво. Колядки не припинялись ні вдень, ні вночі. Їх перебивали щогодинні молитви і гімн. «Дебилы, сраные дебилы! — подумав Єгор, потягнувши носом тонкий запах диму, що висів у повітрі. — Как они достали со своим майданом! Еще и мороз этот гадский! Брр-р-р-р! Как холодно, блядь!»! Мороз і справді був такий лютий, що довелось одягати підштаники і теплу куртку. А він цього не

любив і завжди намагався показувати, що він справжній мужик, загартований і правильний, тому ходив легко одягненим і без шапки у найлютіші морози.

На посту при вході в те, що називалось «антимайдан», стояло п'ятеро мусорів і двоє тітушок. Вони тупцювали на місці від холоду, постеливши під ноги фанерки, і травили анекдоти. Ця компанія збоку мала досить войовничий вигляд, підкріплений спиртним. Коли Єгор підійшов до них, мусор запитав:

— Т-т-ти куда, казьол?

Єгор від несподіванки аж заляк на місці. До нього, синка багатого татка, востаннє так звертались хулігани у школі, коли чмирили в шкільному сортирі та відбирали гроші. І зараз це звертання його навіть злякало, ніби відштовхнуло. Він проковтнув грудку страху у горлі, почервонів і набундючено сказав:

— К Зинченке, я ваш спонсор...

— А-а, ну, давай, топай... — відказав один з тітушок. — Тільки бегом, а то Зина уже накидався в хлам. Заснет, хуй ты его разбудишь. Он пьет редко, но метко.

— И жестко, — заржав інший тітушка. — До сраных веников...

Єгор на те нічого не відповів, увібгав голову в плечі, запхав руки в кишені штанців і підтюпцем

побіг до намету головного по антимайдану Олександра Зінченка на прізвисько Зіна.

Блідий-молодший був тут уже двічі й тут йому не подобалось — ні дух, що панував, ні люди, ні сам Зінченко, з його масною і догідливою пичкою. Але Єгор стільки вже вкинув сюди грошви, що навіть зовсім несвідомо йому хотілось знати, де вони зникають, в якій бездонній ямі? Він забіг у намет — в очі різнуло неприємне каламутне світло єдиної лампочки, приторченої до центральної підпори. В ніс миттю в'ївся ядучий дим від пічки, що чаділа. Єгор прикрив очі рукою від світла й оцінив обстановку.

У центрі намету стояв стіл, щедро накритий домашніми продуктами — ковбаси, соління, тонко нарізане сало, лимони, розкладеними у різнокаліберний пластиковий посуд, недоїдки торта на тарілках, у білих ребристих чарках — розчинна кава і дешевий віскі із сусіднього генделика. У наметі крім самого Зінченка було ще кілька мордатих типів, дамочка із громадської ради при Київграді Марина Бурсака, яку поза очі називали «Машка-Промокашка»; така що не тонула ніколи й ніде. В кутку намагався полагодити пічку брудний дядько у засмальцьованому ментовському бушлаті, пропалених ватних штанах і заношеній солдатській шапці взірця 1943 року.

Комендант антимайдану Зінченко за сумісництвом був феєричним нарцисом. Сказати, що він страждав цією недугою — не сказати нічого. Він у ній купався, плекав чи то себе у ній, чи то її у собі. На доважок до цієї прекрасної аномалії у нього розвинулось патологічне бажання уваги, влади, грошей. Зіна вперто пропихався у владну еліту, створюючи громадські організації, фейкові рухи, під які можна було отримувати гранти, держфінансування на рівні міськ-райради. Це приносило непогані дивіденди і навіть увагу ЗМІ. Але більше задоволення Зіна діставав від «пасторської служби» в «церкві» Сандея Аделаджі — там він був дрібним гуру. У цій ролі йому подобалось виступати перед «прихожанами», які вслухались у кожне його слово, і чути від них захоплені вигуки «Алілуя!». Він знав, був переконаний, що цими вигуками славили не Бога, а його, такого красивого, неперевершеного, неймовірного...

Останніми роками Зіна «ліг» під Єгора і часто збирав під Кабміном мітинги проти його конкурентів по бізнесу. При цьому ділитися грішми, котрі платив йому Єгор за ці заходи, не доводилось, бо він виводив на них своїх «братів по церкві» або колишніх наркоманів, котрих лікували у трудових таборах при сектантських молельнях.

Зараз Зінченко сидів п'яний, мов чіп, але коли увійшов Єгор, встав і махнув рукою до інших, щоб і вони встали, мовляв, хазяїн прийшов. Ті звелися, натягнули на пики посмішки, догідливо покиваючи головами.

— Гості в хату, Бог на поріг, — поспішила підлизатись Бурсака і розцілувала гостя. — Приєднуйтеся до нашої скромної трапези, Єгоре Васильовичу...

— Ра-ды та-ко-му го-сс-тю, — загальмованим речитативом пробубнів Зіна. — У нас есть хорошее виски, передали из администрации президента в честь праздников...

Єгор був злий, важко всівся на лавку і сказав, дивлячись з-під лоба на присутніх:

— Наливай! Выпьем, и расскажешь мне, куда и сколько пошло моего бабла. Че-то ваш антимайдан в две тысячи особей жрет больше, чем все майданутые вместе взятые.

— У нас тут все честно, — заявив, дивлячись з-під лоба Зіна. — Все пронумеровано и прошито и... короче... все, — важко гепнувся на стілець.

— Ой, Єгоре Васильовичу, — протягнула солодким голосом Бурсака і підсіла ближче до гостя, — який ви все ж молодець! Якби не ви, ми тут би просто з голоду померли, — взяла його під руку і поклатала голову йому на плече.

Їй було «трішки більше» 25 років, мабуть, під 50, але Машка моложавилась і любила компанії чоловіків під 30. Проте сьогодні Єгор не сприймав цю гру, дещо грубо відсторонив її та повторив до Зіни:

— Наливай.

Той дістав з-під стола 18-тирічний «*Chivas Regal*» і налив собі та гостеві у чарки. Пляшку відставив, іншим налив пійло з надписом нижче етикетки: «Тільки до різдвяних свят! Акція! 2 пляшки за ціною однієї». Єгор скептично оцінив це і буркнув:

— С Новым годом!

Він пригубив віскі, зробив вигляд, що смакує справжнім чоловічим питвом, хоча надавав перевагу легким солодким напоям. Всі інші просто влили у себе спиртне і стали закусувати тортом. Машка підсунула шматок торта і Єгору. Той навіть не глянув на нього і повторив запитання:

— Об'ясни мне, Саша... Вот куда уходят деньги, если нет никаких результатов?

— Я готов за все отчитаться... Вот наши записи по расходам, — сказав тим же речитативом Зіна й дістав з-під стола великий зошит, — все тут: сальдо, бульдо...

Єгор косо кинув погляд на гробух і різко допив своє віскі до дна, притупнувши ніжкою:

— До лампочки! Сколько вы еще будете из меня тянуть бабки?! Вы что — по одному не можете выловить всех этих дебилоидов из майдана и утопить в Днепре?! По одному и — утопить! Это ж так просто!

— Нам не давали такой команды, — пробубнів Зіна.

— Мы привезли тебе сюда больше пятисот классных бойцов, спортсменов! Пятьсот двадцать титушек! Только с Полтавы — больше двухсот! Что они здесь делают?! Водку жрут? Дурь долбят?! Создают массовку?! Они должны работать и давать результат! Ты это понимаешь?!

— Мы — команда! Мы работаем, — продовжував жувати слова Зіна. — Все распоряжения по работе — от самого Виктора Федоровича... Калашников пригнал свежих бойцов. Готовимся. Думаю, скоро будет наступление...

— Тобі не треба думати! — заверещав Єгор і почервонів. — За мої бабки нефіг думати! — він став очима шукати розуміння у присутніх морданів, але відгук знайшов тільки в очах Машки. Інші ж просто опустили голови.

— Це правда, — елейним голоском сказала вона. — Нам не треба думати, а треба робити свою роботу...

Єгор враз охолов і заявив, з-під лоба дивлячись на Промокашку:

— Бачу, тут один мужик серед вас, і те, з цицьками...

— У нас много отличных бойцов, — заперечив дещо невдоволено Зіна, по-змовницькому озирнувся і майже пошепки розкрив Єгору таємницю: — Точно говорю: закончатся праздники, мы пойдем в наступление. Все уже решено. Точняк...

Єгор з недовірою закотив очі і сказав роздратовано:

— Сам поведешь на штурм баррикад своих бойцов? Как Чапаев, в первых рядах с шашкою наголо?

— Я?! — здивувався Зіна і поглядом пошукав підтримки у своїх соратників, але ті чомусь повідвертали погляди, навіть мужик з цицьками Машка.

Та враз Зіна став хоробрим, і заявив речитативом:

— Да не фиг делать, поведу. Хватит с этими майданутыми играть в демократию. Мы их быстро раком поставим и очистим Киев от мусора. Просто Федорович слишком добрый, чтобы покончить с *этим* сразу и навсегда...

Тут політ його пригальмованої патяканини перебили — в намет вломилося двоє тітушок з битками в руках — Мопед і Логопед. Вони були

здорові, вгодовані і мало схожі на типових тітушок — молодих і прибитих на голову.

— Зина, — з порога заявив один, — Лом с ментами тут двоих майданутих выловили. Они ходили по Грушевского, вынюхивали. Будешь на товар смотреть?

Зінченко відчув, що потрібно опанувати ситуацію і показувати, хто тут справжній лідер, тому наказав:

— Давай их сюда, сейчас допросим, — і скривив злу гримасу, хоча насправді йому було не до них — швидше б упасти на лежанку і відрубатись.

Єгор відчув, як несподіваний переляк перехоплює йому горло. Він ніколи не зіштовхувався з цими незрозумілими для нього істотами — людьми з Майдану. Для нього це були створіння іншого порядку, інопланетяни, які зазіхнули на його зручно влаштований світ.

У намет заштовхали чоловіка, років 45, інтелігентного вигляду. У нього було подряпане обличчя і зв'язані за спиною руки. Бранець був одягнений у теплу лижну куртку і лижні штани. Він розгублено мружився на світло лампи і намагався роздивитись присутніх. Єгор одразу пересів подалі від освітлення, в темний закуток і прикрив обличчя високим коміром куртки.

— Это — показав пальцем на полоненого Зіна, — не двое. Это одно. Где второе?

— Мусора греются, — махнув рукою Мопед. — И Лом че-то седня разошелся. Лютует, Ломище. Это вам не титушки. Это — «Оплот»!

З вулиці долинали звуки глухих ударів, стишений мат мусорів і тихі окрики людини, яку били.

— А ты че за хрен з бугра? — запитав полоненого Зіна.

Він почав грати на публіку і зараз йому особливо подобалось перед усіма присутніми, особливо перед цим «майданутим», грати роль крутого мужика.

— Людина... — розвів руками майданівець. Він розгублено озирався і щоразу перелякано смикався, ніби біль його товариша з вулиці передавався йому.

— Ты абизяна, — істерично заявив Зіна, притупнув ніжною і ще й стукнув кулачком по столі.

Він п'яно похитувався і намагався просвердлити, як йому здавалось, пронизливим поглядом бранця, але на того це не справило жодного враження. Утім, Зіна залишився задоволений собою, важко гепнувся на стілець і відкинувся на спинку.

— Ты нэ людына, понимаешь ты это, урод? — заявив, ніби поставив крапку у цій розмові і підтверджуючи сказане сам до себе покивав.

— Я людина, — повторив полонений.

— Нормальні люди сидять по домівках і святкують, — втулила своє суворе слівце Бурсака і краєм ока зиркнула на Єгора. — А ви хороводи водите по майдану. Людям ні сну, ні відпочинку через вас немає! Працювати треба, якщо хочете йти в Європу, а не мітингувати!

— Точно! — погодився Зіна, стверджувально покивав, немов копіював чи самозакоханого Жириновського чи то хрещеного батька з відомого фільму. — А теперь рассказывай, что вы задумали? Почему ты тут лазишь, абизяна?

— Я людина...

— Ты абизяна! — несподівано дзвінко рявкнув Зіна і зірвався на ноги.

Глянув на Єгора, той, відвів погляд і злодійкувато схиливши голову, кілька разів провів ребром долоні собі по горлу. Зіна зрозумів вказівку гостя, кинув Мопеду:

— В Днипро его, — і п'яно впав назад у крісло.

Полонений ошелешено подивився на Зіну, на Мопеда і не повірив своїм вухам:

— Як в Дніпро? Холодно ж!